

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 427/2014-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosť A. B. vo veci namietaného porušenia základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Nt 16/2011 a jeho uznesením zo 16. októbra 2012 a postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 125/2012 a jeho uznesením z 31. mája 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. B. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. januára 2014 doručená sťažnosť A. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Nt 16/2011 a jeho uznesením zo 16. októbra 2012

a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 125/2012 a jeho uznesením z 31. mája 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd napadnutým rozhodnutím zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy v jeho trestnej veci. Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal sťažovateľ opravný prostriedok (sťažnosť), ktorý však krajský súd uznesením sp. zn. 23 Tos 125/2012 z 31. mája 2013 zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu uviedol, že „*zásadne s tvrdeniami a rozhodnutiami*“ okresného súdu a krajského súdu nesúhlasí a došlo nimi k zásahu do jeho základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy.

Podľa názoru sťažovateľa „*obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám, alebo prostredníctvom obhajcu. Toto moje vyhlásenie opieram o skutočnosť, že navrhovaní svedkovia, o ktorých nemal v pôvodnom konaní obvinený a ani orgány činné v trestnom konaní a ani súd žiadnu vedomosť, neboli ani len vypočutí a napriek tomu bol návrh na povolenie obnovy konania hneď zamietnutý. Taktiež následne podaná sťažnosť na Kraj. súd v Trenčíne.*

Na základe týchto závažných dôvodov tvrdím, že postup a rozhodnutia okr. súdu v Bánovciach n/Beb. a Krajs. súdu v Trenčíne boli nezákonné, čím mi boli porušené moje základné práva a slobody podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd „*vyslovil, že uznesením okr. súdu Bánovce n/Beb. č. 2 Nt/16/2011-71 zo dňa 16. 10. 2012 a uznesením Kraj. súdu v Trenčíne č. 23 Tos/125/2012-87 zo dňa 31. 5. 2013, bolo porušené právo na obhajobu v zmysle článku 50 ods. 3 Ústavy SR a zároveň, aby Ústavný súd SR zrušil obe napadnuté právoplatné uznesenia... a vec vrátil na ďalšie konanie*“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania je namietané porušenie základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Nt 16/2011 a jeho uznesením zo 16. októbra 2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 125/2012 a jeho uznesením z 31. mája 2013, v rámci

ktorých všeobecné sudy rozhodovali o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy trestného konania.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Ústavný súd už mnohokrát vo svojej judikatúre uviedol, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľom označené konania boli právoplatne skončené 31. mája 2013, t. j. vydaním konečného rozhodnutia – uznesenia krajského súdu sp. zn. 23 Tos 125/2012 z 31. mája 2013, v spojení s ktorým nadobudlo právoplatnosť aj rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 2 Nt 16/2011 zo 16. októbra 2012. Podľa zistenia ústavného súdu toto druhostupňové rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 14. júna 2013 a jeho obhajcovi 12. júna 2013, čo je bez akýchkoľvek pochybností viac ako dva mesiace pred podaním sťažnosti sťažovateľa ústavnému súde 8. januára 2014 (podané na poštovú prepravu 3. januára 2014).

Sťažnosť bola teda podaná zjavne po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších požiadavkách sťažovateľa uvedených v sťažnosti (zrušiť namietané rozhodnutia všeobecných súdov a vrátiť vec na ďalšie konanie).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. augusta 2014